

Olouku Toimendusele.

Hinnamõistatus. Nõu, Päälle ilu shtina Lohwin konast lehtes, Najus roa majana. Tüttukate rajasja, Kõnnin Kõrgist-
Kajamaal. Eelmita ja marja aal, Nereitke mind liada.

Tõhti aga uendaa! Tuis mõistatuse olen ma
riles arvanud, et mõistatuse mis tähendab: Kaitte,
mis suvel homikul rohu peal on, spial ka Lohwin Kõrgist-
Rihtis, ilu shtis, kõnnal, aalakkude ja vära tüüsi aal,
Kõrgist wälja kohal, aenult, tõlmita ja marja aal, Kõnni-
ni mind liada sa. — Tõhti aga uendaa, see on Wessi
Tõht on mere ja ka Kaitte waid weike kiidna. Ka wõib
sida mõistatust wõlmaks mõisfata, sest peal wõhma
on rohu peal wõhma tilgad ilu shtis, Kaitte on wida
niisil Kajamaa ja metsa kohal, wõhma pilwe sees.
Niid mõlõorad on aenult suwel, talwel ei ole kumbagi d.
Et aga Tuis kaimuinas juttas soonite, siis juttus
mida ka Tuis shtk wõib mitte hulk aga siiski kinnas.
Ma kirjutasin ta oma wana udr suust.

Ennemüsti olnud ihel kuningal kolme
tüttart, keda ta wäga armastanud. Tuis lapsed suu-
dunud, tikunud ike wana elatanud. Kõnnigaste wõnkes,
Nida aga kuningas ka mitte ilma Lõnnwata ei ole
wõtnud. Kui mid suureks saanud, pannud kuningas
ga madama, kokas toapoiisi ja ike solwata wõlt-
suse alla ja, käskis neid hõllega jarele wa aduta, et
nada mitte ara ei kau. Ükskõiks lannud tühjalt jutu-
aada kinnema siis oma wõlke aga. Nihil jänud
naitukene pöosa taha juttu aja kili wana maeni
aga tüttart, sa laju ilma wõlke saamaste, ara
warastanud. Kuningas aga sida küeldes, käiskinud
Kokas toapoiisi ja solwata siilma pilka toama minna,
sest ilma tüttarteta ei wõida kihardeta ta õisttele.
Ja, Kuningas kinnitas, et ilma tüttarteta ei
kõki mad mitte tagasi kulla. Nihed licksiwad
otama ja jändid ihte metoa shtuks. Kok nousi puu
otsa ja kändustas, et ta ihte hult mäha. Tuis aga
ei uskunud, seepärast nous toapoiis puu otsa,
enne otas ^{puu otsa} tagasi puga sidus tuisid puu külge
Kinnis. Puu otas nägi ta sida sama. Solwat aga
ei uskunud jälle mitte, sidus teisid puu külge kinni

Ennemüsti olnud ihel kuningal kolme